

LBRIS

We know
books

IOAN-AUREL POP

SCURTĂ
ISTORIE A
ROMÂNILOR

Ediția a III-a revizuită

LITERA

București

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Ilieș Câmpeanu

Corectori: Valentina Tîfin,

Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress:

Vlad Panfilov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POP, IOAN-AUREL

Scurtă istorie a românilor / Ioan-Aurel Pop. –

Ed. a 3-a, reviz. – București: Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9816-2

CUPRINS

Introducere	7
Înțelesul unor nume și realități: românii și România	12
Cum se văd românii pe ei înșiși	21
Dintre traci s-au desprins daco-geții.....	27
Cine erau daco-geții.....	34
„Noi de la Roma ne tragem“: formarea poporului român și a limbii române.....	49
Lumea Evului Mediu.....	77
Domnia lui Mihai Viteazul (1593–1601) și unirea țărilor române.....	219
Secolul al XVII-lea: de la Mihai Viteazul la fanarioți și la Habsburgi	228
Epoca Luminilor (secolul al XVIII-lea)	235
Reformă și revoluție – prima jumătate a secolului al XIX-lea	273
Unitatea națională sau făurirea României moderne.....	303

România și al Doilea Război Mondial (1940–1945).....	416

Spre totalitarismul comunist (1944–1947).....	431

„Pe drumul construcției socialismului...” (1948–1989).....	438

Noua libertate: speranțe, visuri, dezamăgiri, certitudini.....	462

Bibliografie.....	477

Indice	479

INTRODUCERE

Mulți spun că istoria este o poveste despre prezentul oamenilor care au trăit în trecut și, dintr-un anumit punct de vedere, au dreptate. „Povestea” aceasta a trecutului nu este însă una cu zmei, zâne și păduri fermecate, adică nu se bazează pe imaginație, ci este o relatare a aventurii umanității, făcută după criteriul adevărului omenește posibil. Adevărul absolut, ca și dreptatea absolută, nu există – din păcate sau din fericire – în abordările noastre umane. Oamenii nu sunt elemente chimice ca să poată fi studiați în laborator și nici teoreme matematice ca să poată fi supuși unor demonstrații logice. Multe dintre faptele trecutului s-au pierdut pentru vecie, fiindcă nu au fost consemnate de nimeni și pentru că nu au lăsat nici urme nescrise; alte fapte s-au păstrat, dar izvoarele care le mărturisesc nu sunt încă descoperite; iar semnificația faptelor trecute cunoscute este interpretată diferit de istorici diferiți, în variate epoci. De aceea, și istoria, ca și viața noastră contemporană, se schimbă mereu, în funcție de dinamica relevării trecutului, de descoperirea de noi izvoare, de sensibilitatea istoricilor și a societății de la un moment dat, de educație, de mentalitate, de prejudecăți și chiar de regimurile politice. Aceasta nu înseamnă că nu există adevăr istoric sau că istoricii autentici nu trebuie să tindă spre descoperirea acestui adevăr. Faptele trecutului nu sunt fluide și nu s-au petrecut în feluri diferite, ci într-un singur fel. Ele s-au petrecut și nu se mai pot schimba, doar că nu se poate ajunge ușor la esența lor. Istoricii trebuie să tindă spre această esență, urmând o metodologie specifică disciplinei numite istorie și ghidându-se după criteriul onestității. Nici cei mai cinstiți dintre istorici nu o pot face întotdeauna, dar aceasta nu înseamnă că ei nu trebuie să tindă spre adevăr. Tabloul reconstituirii trecutului sau discursul despre trecut (istoriografia) trebuie să fie cât mai apropiat de tabloul real

UPDIS | We know ÎNTELESUL UNOR NUME ȘI REALITĂȚI: ROMÂNII ȘI ROMÂNIA

Ce este România și cine sunt românii? Prima parte a întrebării ar putea să primească următorul răspuns simplu: România este o țară, un stat. Numai că lumea are astăzi peste două sute de state – marea lor majoritate membre ale Organizației Națiunilor Unite – situate pe cinci continente, de la San Marino, Vatican și Mauritius până la SUA, China, Brazilia și Noua Zeelandă. Trebuie, așadar, să mai dăm câteva amănunte.

România este un stat european, așezat, pe linia est-vest, chiar în inima geografică a bătrânului continent, adică la egală distanță de Munții Ural (marginea de răsărit a Europei) și de coasta atlantică a Portugaliei (limita apuseană a Europei). Pe linia nord-sud însă, România este mult mai aproape de insula Creta, din Grecia (punctul cel mai sudic al Europei) decât de cel mai nordic loc al Europei, situat în Norvegia. Prin urmare, spre a fi mai exacti, România este așezată în centrul jumătății de sud a Europei. În ciuda acestei poziții centrale, țara este considerată, de obicei, ca fiind „în Răsărit”, din cel puțin două motive: primul provine din faptul că, începând cu secolele al XV-lea și al XVI-lea, motorul culturii și civilizației – un adevărat model pentru ceilalți – s-a mutat în vestul continentului, vechile țări de cultură bizantină rămânând la margine, undeva înspre est; al doilea motiv se află în denumirea recentă de Europa Răsăriteană (*Eastern Europe*), dată în mod curent, la început de americani și apoi de toate popoarele occidentale, tuturor țărilor europene ajunse, după al Doilea Război Mondial, în sfera comunistă, dependentă de Moscova. Azi se vorbește mult despre Europa Centrală (sau Central-Răsăriteană), în care e cuprinsă adesea și România, dar conceptul este deocamdată prea

recent spre a fi acceptat în conștiința publică. Sub aspect strict geografic, România nu se află nici în Balcani, fiindcă Peninsula Balcanică este situată la sud de Dunărea de Jos, iar România este așezată în proporție covârșitoare la miazănoapte de Dunăre, în regiunea Carpaților. Pentru mulți europeni însă, Balcanii, în limbajul de fiecare zi, „încep la sud-est de Viena”, așa că România este plasată de multe ori în aceeași regiune vastă, împreună cu Grecia, Albania sau Serbia, regiune considerată încă „butoiul de pulbere al Europei”. Dar, deși nu se află în Peninsula Balcanică, ci la nordul acesteia, țara are legături vechi, istorice cu statele și cu popoarele balcanice. În plus, în Balcani au trăit și mai trăiesc încă grupuri destul de numeroase de români.

Ca mărime, România este, după scara europeană (din care lăsăm la o parte imensa Rusie, mai întinsă decât unele continente și situată în cea mai mare proporție în Asia), o țară mijlocie, având aproape 240 000 de kilometri pătrați. Este mai redusă ca suprafață decât Franța, Germania, Spania sau Ucraina, este aproximativ egală cu întinderea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, dar mult mai întinsă decât țări ca Elveția, Danemarca, Belgia, Olanda, Austria etc. De pildă, România are de circa opt ori suprafața Belgiei. Ca număr al populației sale, de aproximativ douăzeci de milioane de locuitori, România este tot la nivel mijlociu: are tot atâția locuitori cât Belgia și Olanda la un loc, mai mulți decât Finlanda, Norvegia și Suedia la un loc, dar mai puțini decât Polonia, Spania, Italia sau Franța, luate separat. La scară americană, suprafața României este aproximativ cât cea a statului Oregon, dar populația sa era comparabilă, până nu de mult, cu cea a Californiei sau a Canadei. România este mai întinsă și mai populată decât toți vecinii săi, cu excepția Ucrainei: e de peste două ori mai întinsă decât Ungaria, Bulgaria sau Serbia (luate separat). Ungaria are, de exemplu, cam zece milioane de locuitori, Bulgaria șapte milioane, iar Serbia, după desprinderea provinciei Kosovo, tot șapte milioane. Românii alcătuiesc cel mai numeros popor din sud-estul Europei, depășindu-i cu mult pe bulgari, sârbi, greci, albanezi, croați, macedoneni etc.

Turcia (stat mare, cu aproape 80 de milioane de oameni), situată cu cea mai mare parte a teritoriului său în Asia Mică, nu poate fi socotită, sub aspect geografic, o țară europeană.

În România se află și o mare parte din Munții Carpați, cel mai important lanț muntos din Europa, după cel al Alpilor. Dacă admitem că forma de pe hartă a Munților Carpați seamănă cu cifra șase (scrisă în oglindă), atunci partea rotundă, ca un cerc, a acestei cifre se află pe teritoriul României, iar partea curbă, ca o virgulă, trece în Ucraina, Polonia și Slovacia și Cehia, cu prelungiri domoale în Ungaria. Carpații au înălțimi de aproape 2 700 de metri (în România de peste 2 500). Restul țării este format din dealuri și podișuri – dintre care cel mai întins și cunoscut este Podișul Transilvaniei – și din câmpii, aflate spre margini, adică spre sud (Câmpia Română sau a Dunării), spre vest (Câmpia Tisei) și spre est (Câmpia Moldovei, în fapt un podiș plat). Formele de relief sunt distribuite în proporții aproximativ egale: munții ocupă 31% din suprafață, dealurile și podișurile 33%, iar câmpiile 36%. Ele au o așezare echilibrată și armonioasă. În mijlocul țării se află Podișul Transilvaniei, străjuit de cercul Munților Carpați, ca zidul înconjurând o cetate, după cum scria în secolul al XIX-lea istoricul și omul politic Nicolae Bălcescu; munții se sprijină în exterior pe dealurile subcarpatice și pe alte podișuri, similare unor contraforturi, care se pierd apoi treptat în pomenitele trei câmpii. Această structură radială a României, cu centrul său geografic situat în Podișul Transilvaniei, i-a determinat pe specialiști să-l studieze în detaliu, sub multiple aspecte. Studiile au condus treptat spre o concluzie tulburătoare, dar firească: Podișul Transilvaniei a fost o regiune bine adăpostită, ferită de mari primejdii, un loc de protecție și de conservare a populației, unde s-a născut nucleul poporului român.

România este și o țară dunăreană, deoarece Dunărea, cel mai important fluviu al Europei (dacă lăsăm la o parte Volga), străbate peste o mie de kilometri pe teritoriul său și o desparte de lumea

balcanică. După ce trece prin patru capitale europene – Viena, Bratislava, Budapesta și Belgrad –, Dunărea se varsă în Marea Neagră printr-o deltă unică în lume, adevărat monument al naturii, situată pe teritoriul României. La Constanța (cel mai mare port al României), navele pot ajunge mai ușor decât prin deltă străbătând canalul Dunăre–Marea Neagră, construit în urmă cu câteva decenii, dar plănuiră încă din secolul al XIX-lea. Prin litoralul său marin, de circa 250 de kilometri, România este, ca și Bulgaria, Rusia, Turcia sau unele republici foste sovietice, o țară pontică (de la *Pontus Euxinus*, numele vechi greco-roman al Mării Negre actuale). Ieșirea la Marea Neagră îi asigură legătura mai strânsă cu lumea, spre Mediterana și de aici spre Oceanul Atlantic, prin strâmtoarea Gibraltar sau spre oceanele Indian și Pacific, prin Canalul Suez. Dunărea și apoi Marea Neagră colectează apa celor mai importante râuri din zonă, care se află sau trec și pe teritoriul României: Prut, Siret, Tisa, Mureș, Olt, Someșuri, Crișuri, Târnave, Jiu, Argeș, Dâmbovița, Ialomița etc.

Cu alte cuvinte, dacă cineva dorește să găsească România pe hartă, trebuie să caute locul unde Carpații, Dunărea și Marea Neagră se întâlnesc, vin în contact.

România este un stat unitar și nu federal (nu este, conform Constituției, o uniune de state sau teritorii autonome), alcătuit, în proporție de 90%, din etnici români. Restul locuitorilor sunt maghiari (peste 6%), romi, slavi, germani, turco-tătari, armeni, greci, evrei etc. Toate cele 19 minorități naționale (constituite în organizații proprii) sunt reprezentate, conform Constituției, în Parlamentul României, maghiarii prin alegeri (în acord cu norma generală de reprezentare), iar ceilalți prin desemnarea de către organizația fiecăruia a câte unui deputat din sânul lor. România este considerată un model european al relațiilor interetnice, deoarece are legi care sancționează aspru discriminarea, permite minoritarilor să-și conserve și să-și întărească identitatea, acceptă învățământul în limbile diferitelor etnii și universitățile multiculturale.

Orice țară este formată din regiuni sau provincii istorice. Când vorbim de Franța, ne gândim la Burgundia, Bretania,

Normandia sau Alsacia; când ne referim la Italia, avem înaintea ochilor Toscana, Lombardia, Campania, Veneto, Calabria, Liguria etc. În acest sens, România generică (lăsând la o parte granițele politice actuale) este formată din trei mari provincii istorice, anume Țara Românească, situată în sud, Moldova, în est și nord-est, și Transilvania, în vest și nord-vest. La rându ei, Țara Românească are în componență Oltenia, Muntenia și Dobrogea; Transilvania cuprinde Transilvania propriu-zisă, Banatul, Crișana și Maramureșul, iar Moldova se compune din nucleul său vestic, situat între Carpații Orientali și Prut (Moldova propriu-zisă), apoi din Bucovina (al căreia nord face parte astăzi din Ucraina) și din Basarabia (care alcătuiește, în mare măsură, din 1991 încoace, Republica Moldova). Ca stat unitar și modern, România s-a format în secolul al XIX-lea (și s-a desăvârșit abia în secolul XX) – ca și Germania sau Italia –, dar formațiuni politice medievale, cu numele de Țara Românească (*Valachia, Romania*), au existat pe teritoriul său și în vecinătate încă din mileniul întâi al erei creștine.

Dintre toate vechile provincii românești, numai Basarabia – care nu a avut o tradiție politică distinctă de-a lungul timpului, fiind parte a Moldovei – formează azi un stat separat de România. Numele oficial al acestui stat, făurit în 1991 și care cuprinde cea mai mare parte a Basarabiei, este Republica Moldova. Basarabia este numele care se dă în mod curent de către români (și anumiți străini), începând cu secolul al XIX-lea, jumătății de răsărit a Moldovei, cuprinse între râurile Prut (la vest) și Nistru (la est) și scăldate de apele Dunării și ale Mării Negre (la sud). A fost vorba atunci, la 1812, de o schimbare de nume prilejuită de desprinderea acestei jumătăți a principatului Moldovei din vechiul trup al țării și de ocuparea sa de către Imperiul Țarist. Până la acea dată, ceea ce numim astăzi Basarabia nu avea un nume distinct, chemându-se, ca și restul țării, Moldova. Totuși, numele de Basarabia nu a fost inventat atunci; el exista încă din Evul Mediu, dar se referea numai la o mică regiune situată la nord

de gurile Dunării și de malul Mării Negre (până la vărsarea Nistrului) și care făcuse parte pentru un timp din Țara Românească, condusă de dinastia Basarabilor. Această zonă – chemată, prin urmare, la început, după numele dinastiei Țării Românești –, cunoscută apoi și ca Bugeac, a devenit în scurt timp parte integrantă a Țării Moldovei, după unificarea și centralizarea sa teritorială, petrecute spre finele secolului al XIV-lea și la începutul secolului al XV-lea. Principatul medieval al Moldovei, mărginit la vest de Munții Carpați, la est de Nistru și la sud de Dunăre și de Marea Neagră, a rămas între limitele sale istorice până la 1484, când otomanii au ocupat două cetăți importante din sud, anume Chilia (de la Dunăre) și Cetatea Albă (de la vărsarea Nistrului în Marea Neagră). Mai târziu, la 1538, un nou teritoriu dinspre sud este rupt (tot de otomani) din trupul țării și transformat în provincie turcească; este vorba despre cetatea Tighina (numită în turcește Bender), de pe Nistru, cu teritoriul din jur. Au fost și alte mărunte modificări de frontieră, dar, în linii mari, cu excepția acestor răpiri de teritorii dinspre sud, Moldova a rămas cuprinsă între Carpați și Nistru până la 1812. În 1812, rușii au extins oficial vechea denumire de Basarabia asupra întregului teritoriu anexat de ei – circa jumătate din întreaga Moldovă istorică – și devenit parte a imperiului țărilor până în 1917–1918. Între 1918 și 1940, regiunea dintre Prut și Nistru a fost parte a Regatului României. În perioada interbelică, autoritățile comuniste sovietice au creat la un moment dat o așa-numită republică moldovenească, la est de Nistru, unde trăia o destul de numeroasă populație de limbă română. În 1940, URSS a anexat Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța, regiuni eliberate de armata română în 1941 și stăpânite de România până în 1944. Din 1944, aceste regiuni (Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța) au intrat în componența URSS și au rămas cu acest statut până în 1991, la destrămarea statului sovietic. În cadrul URSS, unitatea istorică a acestor provincii și ținuturi românești a fost frântă în mod deliberat: nordul Bucovinei împreună cu nordul și sudul Basarabiei

au fost integrate în Republica Sovietică Socialistă Ucraineană, în vreme ce regiunea rămasă din Basarabia, căreia i s-a adăugat un teritoriu situat de-a lungul Nistrului, dar la răsărit de acest fluviu (locuit în parte tot de populație românească), avea să formeze, până la destrămarea URSS, Republica Sovietică Socialistă Moldovenească (practic, fără ieșire la Marea Neagră și la Dunăre). Câtă vreme a existat URSS, aceste fapte nu aveau o foarte mare importanță, fiindcă frontierele dintre așa-numitele republici unionale erau formale. Cum se știe însă, dezagregarea Uniunii Sovietice a creat peste tot numeroase probleme etnico-teritoriale între noile state, inclusiv în vechile zone locuite în majoritate de români. Republica Moldova nu cuprinde, cum ar fi fost firesc, toate teritoriile anexate de sovietici de la România în 1944: nordul Bucovinei, nordul și sudul Basarabiei fac parte din Ucraina, în vreme ce regiunile din stânga Nistrului împreună cu o fâșie din dreapta acestui fluviu (teritoriul din jurul orașului Tighina) au format o entitate secesionistă (despărțită, în fapt, de Republica Moldova), nerecunoscută de comunitatea internațională (dar sprijinită masiv de Rusia) și autointitulată „Republica Transnistria”. În 1991–1992 are loc o confruntare armată între trupele transnistrene sprijinite de Armata XIV rusă și unități ale Republicii Moldova. Încetarea ostilităților a fost mediată de Rusia, Ucraina și România, dar nerespectarea acordului de pace (neretragerea trupelor rusești din Transnistria) a perpetuat până astăzi situația anormală de funcționare pe teritoriul Republicii Moldova a unei entități secesioniste. Republica Moldova numără circa patru milioane de locuitori (din care actualmente circa un milion trăiesc, la muncă, în afara țării), majoritatea absolută (trei sferturi din populație) fiind de limbă maternă română.

Românii ar putea fi definiți, în grabă, drept locuitorii României și ai Republicii Moldova, numai că lucrurile nu sunt atât de simple. În primul rând, românii există în istorie cu mult înainte de a exista pe hartă un stat cu numele oficial de România, recunoscut ca atare de comunitatea internațională. Cronicarii

moldoveni au redat cel mai bine, pentru prima oară în limba română, acest lucru, încă din secolul al XVII-lea, pentru ca învățatul principe Dimitrie Cantemir să dea acestei constatări o fundamentare științifică. În al doilea rând, deși toți locuitorii României pot fi numiți români, ei se cheamă astfel numai din punctul de vedere al cetățeniei, fiindcă naționalitatea lor nu este întotdeauna românească. Cu alte cuvinte, maghiarii de pe teritoriul României, de exemplu (cam 1,2 milioane de oameni), nu pot și nu doresc să fie numiți români, cu toate că au acte de identitate românești. Aceștia se consideră parte integrantă a națiunii maghiare. Ei sunt, pentru a fi exacti, etnici maghiari de cetățenie română, iar unii dintre ei sunt de cetățenie română și maghiară în același timp. În al treilea rând, există foarte mulți români care nu trăiesc între granițele României și care nu sunt (decât unii dintre ei) cetățeni români, dar se simt români și se consideră parte a poporului român de pretutindeni. Unii au făcut parte cândva din România, alții nu. Ne referim aici la marea majoritate a locuitorilor Republicii Moldova, care vorbesc românește și care sunt români (mulți dintre ei folosesc denumirea regională de moldoveni), dar nu mai fac parte din România. Cum s-a ajuns la această situație se va vedea în detaliu pe parcursul lucrării. Cam la fel stau lucrurile și cu românii din partea de nord a Bucovinei, din sudul Basarabiei și din Maramureșul de la nord de Tisa (cuprinși în Ucraina), cu cei din Câmpia de Vest (aflați în Ungaria), cu cei din Banatul sârbesc și de pe malul stâng al Timocului (trăitori în Serbia), cu cei din Bulgaria, compacti (deși în număr destul de mic) mai ales pe malul drept al Timocului. Tot români sunt și se simt cei care (în număr de câteva milioane) muncesc sau sunt stabiliți relativ recent în țări mai îndepărtate din Europa (Italia, Spania, Germania, Franța, Anglia), America, Australia și Noua Zeelandă. Ceva mai special este statutul românilor balcanici vechi, care sunt aromâni, meglenoromâni și istroromâni și nu mai au decât în mică măsură (mai mult prin frunțașii lor) o conștiință